

A fi creștin!

Versete călăuzitoare: Coloseni 3.2; Galateni 2.20

Coloseni 3.2: Gândiți la cele de sus, nu la cele de pe pământ.

Galateni 2.20: Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.

Este cunoscut că în creștinism fiecare care poartă o mărturie creștină este numit creștin. [...]

Nașterea din nou a unui om prin apă și prin Duh se dovedește prin două însușiri: mai întâi prin credința în lucrarea de răscumpărare făcută la cruce și în al doilea rând prin credința în Hristosul înviat și înălțat la cer, care a purtat judecata lui Dumnezeu care apăsa asupra omului. Apoi prin mărturia Duhului Sfânt, care garantează omului primirea lui la Dumnezeu în Hristos [„Duhul mărturisește cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu”, Romani 8.16)]. O altă acțiune a Duhului trezește conștiența că credinciosul se află în Hristos și prin aceasta el este eliberat de carne, care nu poate plăcea lui Dumnezeu. Sunt mulți care cred în lucrarea lui Hristos și într-o oarecare măsură prin harul lui Dumnezeu se bucură de mântuire, însă nu știu conștient că ei au primit Duhul lui Dumnezeu (Romani 5.5). Aceștia au puțină putere, până când au parte de acțiunea dublă a Duhului lui Dumnezeu în ei înșiși. De aceea ei nici nu au conștiența [sau chiar dacă o au, au numai una slabă] legăturii lor cu Persoana lui Isus Hristos. Însă acela care cunoaște această slujbă a Duhului, poate spune în adevăr: „Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2.20). Numai atunci când această cunoaștere este primită și practică, creștinul primește o cunoaștere clară despre Hristos, Fiul Dumnezeului cel viu, precum și pentru drumul credinței. Ai învățat tu în felul acesta că Hristos este viața ta? Căci numai așa El va deveni prețios pentru inima ta într-un fel cu totul nou și deosebit. Într-adevăr El a devenit mare pentru tine prin lucrarea Sa, dar El va deveni acum mult mai mult prin viața Sa, pe care tu ai cunoscut-o acum prin Duhul lui Dumnezeu.

O astfel de cunoaștere trezește în tine simțământul că Acela, căruia tu Îi datorezi totul, care este totul pentru tine, nu este pe pământul acesta. Prin aceasta înveți în continuare să vezi pământul acesta într-o cu totul altă lumină – lucrurile pământului acesta, oricât de bune ar fi în sine, își pierd valoarea. Nu degeaba Pavel scrie credincioșilor din Colose: „Gândiți la cele de sus, nu la cele de pe pământ” (Coloseni 3.2). Domnul Isus a fost lepădat aici. Însă Dumnezeu L-a înălțat la dreapta Sa. Dacă L-ai primit ca viață a ta, atunci Îl vei urma acolo unde El este acum – cândva în adevăratul sens al cuvântului și astăzi în duhul.

Deci aici învățăm că omul și-a găsit sfârșitul în cruce, prin aceasta a fost eliberat de sine însuși ca omul cel vechi și acum stă în Hristos înaintea lui Dumnezeu. Apoi am văzut că primirea vieții Lui mă leagă și cu locul vieții Lui, deoarece viața Lui este acum viața mea. Dacă fiecare credincios ar fi înțeleș în inima lui aceste două lucruri, cum se va arăta aceasta în viața noastră și în comportarea noastră față de ceilalți oameni? Cu regret mulți care într-

adevăr cred în lucrarea lui Hristos, nu au conștiența darului Duhului lui Hristos. Deseori ei cunosc numai puțin despre importanța răstignirii omului vechi [„eu am fost răstignit cu Hristos”; Galateni 2.20], nu văd că o altă consecință este că pământul este scena respingerii și lepădării lui Hristos, însă cerul este locul Lui actual. Numai dacă noi am băut conștienți din această apă vie vom cunoaște tăria și puterea Duhului - atunci din noi vor curge râuri de apă vie (Ioan 7.38) și Duhul va lucra neîmpiedicat în noi. Desigur aceștia pot ști și mărturisi cu destulă certitudine că ei pot sta înaintea lui Dumnezeu numai pe baza lucrării lui Hristos, însă ei nu au pacea adevărată. Ei nu știu că păcătosul a fost complet îndepărtat în cruce – spre onoarea lui Dumnezeu. Ei nu se bucură de faptul că înaintea lui Dumnezeu omul vechi a fost răstignit cu Hristos și că ei stau acum înaintea lui Dumnezeu în dragoste, eliberați de omul vechi, care nu poate plăcea lui Dumnezeu. „Legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.”

Deseori astăzi se poate observa că creștinii fac acum Legea veche ca ghid al vieții lor, deoarece ei nu cunosc cu adevărat pe Domnul ca viață a lor. Astfel multe organizații bisericesti au preluat Legea mozaică ca bază pentru comportarea omului. Aceasta a condus ca eforturile multor creștini sinceri sunt îndreptate să onoreze pe Hristos pe pământul acesta prin propria putere, în loc să recunoască pe de o parte ce a făcut Hristos pentru noi și pe de altă parte ce sursă nouă de putere ne-a fost dată în puterea Duhului Sfânt prin viața Sa. Prea des în creștinătate s-a căutat prin biserici mari, clădiri impozante sau chiar prin autoritatea arogantă a anumitor personalități mai mult desfășurarea de putere exterioară și exhibiție, în loc să se lase să lucreze viața nouă în puterea Duhului. Aspirația după putere și recunoștința niciodată nu a fost felul de gândire al Domnului, ea este însă în concordanță cu felul de gândire al lui antihrist.

Este aproape de neînțeles cum oameni evlavioși cu Biblia în mână nu vor să recunoască că Hristos a fost lepădat pe pământul acesta și ca răspuns al lui Dumnezeu pentru aceasta El a fost încununat cu onoarea cea mai mare în cer. Tăgăduirea uneia include tăgăduirea celeilalte. Dacă Hristos nu a fost lepădat, atunci fiecare credincios are libertatea să-și revendice drepturi pentru sine pe pământul acesta. Vedem clar că numai credința în lucrarea lui Hristos pentru mântuirea sufletului nu este totul pentru un creștin. Un creștin credincios este o parte componentă a lui Hristos, așa cum o ramură este o parte a pomului. Tu nu ești ca Hristos decât numai în viața Sa prin puterea Duhului Sfânt. Dacă nu ai Duhul lui Hristos, atunci tu nu ești al Lui.

Dacă un credincios a înțeles că Hristos este viața lui, dar că această viață nu este aici, ci ea „este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”, atunci el va căuta să vină în Adunarea (Biserica) Sa ca piatră vie, unde el întâmpină pe Hristos, mai sublim decât toate puterile răului pământesc, în toată mărimea Sa divină, în toată sfințenia Sa. Este Adunarea, care conform cu Matei 16 este clădită de Hristos și nu de om și care ne este prezentată în 1 Petru ca și „casă spirituală”. Este Adunarea Lui, care este alcătuită din toți aceia pe care Tatăl I i-a dat, care au devenit părtași propriei Lui naturi și astfel sunt în armonie cu gândurile Lui. Aici, pe acest loc despărțit de lume, creștinul credincios învață să înțeleagă dragostea lui Hristos, care este mai

presus de orice cunoaștere, și interesele Sale, și devine capabil în umblarea lui „să vestească virtuțile Aceluia care l-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.”

Un credincios, care într-adevăr se bucură de mântuirea lui, dar care face progrese mici dincolo de lucrarea lui Hristos făcută la cruce, nu și-a găsit încă cu adevărat locul în Adunarea lui Isus Hristos și ca urmare nu are nici cunoștință despre gândurile actuale ale lui Hristos și interesele Lui pe pământul acesta, ci el rămâne legat de un sistem bisericesc exterior, vizibil și este preocupat cu rânduielile și organizațiile lui. Cu cât el se dedică mai mult acestor structuri bisericești sau altor organizații religioase asemănătoare, cu atât mai mult el este plin de râvnă pentru menținerea în vigoare a prescripțiilor exterioare, care sunt total străine vieții Domnului Isus, căci acolo trec pe prim plan funcții și alte lucruri asemănătoare, dar nu darurile. Darurile vin exclusiv și direct de la Cap prin Duhul și slujesc în totalitate spre onoarea Domnului Isus. [...]

Titlul original: „Ein Christ!“
din *Der Dienst des Wortes*, Anul. 8, 1930, pag. 33–37